

Da Magnus' ventilator begyndte at hyle, og den ikke ville holde op

Det var pænt irriterende! Dengang boede Magnus i et lille rækkehus. Det var en studiebolig, og Magnus var med i en boligforening. Han betalte sin husleje, som han skulle; men ud over det, så var det boligforeningens opgave at sørge for, at rækkehuset var i god stand. Så Magnus gav den ikke som den store håndværker. Når der var noget galt, så var der en liste med navne, som han kunne ringe til. Der var mange, som han ringede til, men der var desværre ikke nogen, som kunne få ventilatoren til at holde op med at hyle. Det var en hård tid for Magnus, og han så meget træt ud. Han kunne ikke falde i søvn for ventilatoren. Hver nat så lå han og vendte og drejede sig og slog hovedet ned i sin pude igen og igen. Han lå i sengen og sprællede i frustration, men ikke engang dét hjalp. Der var ikke det store at stille op. Ventilatoren havde bestemt sig for at hyle, og indtil den havde slidt sit "stemmebånd" i bund, så fortsatte den onde drøm.

Magnus havde aldrig troet på tinnitus, men nu føltes det alligevel som om, at han havde det. Han mente, at tinnitus var noget psykisk; men det her var ikke bare noget psykisk, det skete fysisk. Han havde haft mange gæster på besøg, som også kunne høre hyletonen, og det gjorde ham mere rolig. Det første, han havde gjort ved problemet, var at kontakte ejendomsmesteren. Magnus var stået tidligt op om morgenen, så han kunne ringe inden for det kvarter, som dagligt var sat af til at ejendomsmesteren kunne kontaktes med presserende spørgsmål. Det havde været en smule nervepirrende, for telefonlinjen havde været optaget de første ti minutter. Magnus var blevet småsur, og lige før han kom igennem til ejendomsmesteren, så havde han sagt til sig selv, at han kun ville give det chancen i to minutter til. På det tidspunkt havde han været på randen til at kaste med en skålfuld cornflakes med mælk. Men så kom han heldigvis igennem.

Ejendomsmesteren var sikker på, at det var et problem, som sagtens kunne løses. Men han tog fejl. Dagen efter stod Magnus og ejendomsmesteren sammen under bruseren ude på badeværelset og baksede med ventilatoren, som hang over dem i loftet. Magnus havde taget fri fra sit arbejde for at kunne være der, når ejendomsmesteren havde tid, men det viste sig at være en dum beslutning. Ejendomsmesteren havde taget en værktøjskasse med, og der fandtes ikke det redskab, som ikke lå i hans kasse. Det var en tung værktøjskasse, og det havde sikkert været sjovt at se ejendomsmesteren komme slæbende med den. Han havde ikke så veltrænede arme, og Magnus forsøgte bare at finde noget, som han kunne grine af på det tidspunkt. Humor kan være så forløsende, og Magnus brugte ofte sin, når verden ramlede sammen omkring ham. Det gjorde den nu.

Magnus gik ind i køkkenet og håbede på det bedste. Ejendomsmesteren brummede, og af og til så skreg han op. Han var tydeligvis ikke tilfreds med, at han ikke magtede opgaven. Ventilatoren blev bare ved med at hyle. Den var ligeglad. Den havde lyst til at hyle, og så høl den. Jo mere ejendomsmesteren pillede ved den, desto højere høl den faktisk. Den havde lige lært, hvad frihed ville sige, og nu ville den bruge den. Magnus syntes, at den havde misforstået begrebet, men lad nu det ligge. Det er en anden historie. Ejendomsmesteren havde pillet visiret af ventilatoren, men den approach havde Magnus allerede forsøgt. Nogle dagen tidligere havde han komplet rensset ventilatoren for støv og den slags, og han havde stoppet blæseren ved at stikke en stjerneskruetrækker ind i hjulet. Det havde hjulpet i 4-5 minutter, men så var hjulet begyndt at køre igen, og så startede hylene på ny. Det var ikke den bedste strategi, for lindringen holdt kun i kort tid, og der var jo også et behov for, at ventilatoren virkede.

Ejendomsmesteren var helt lilla i hovedet, da han kom ud i køkkenet en halv time senere. Han så også meget afkræftet ud. Han lignede én, der lige havde gået 12 omgange i en boksering. Hans ansigtstræk var én stor opgivende attitude. *"Det er kropumuligt,"* sagde han, *"den hylér jo som besat den skide ventilator!"* Han slog ud med armene, og de faldt til jorden. De strakte sig ud som spaghetti og landede på gulvtæppet. Det var tydeligt, at han ikke havde mere energi tilbage i kroppen. *"Prøv de andre på listen,"* sagde han så, *"hvis de heller ikke kan fikse problemet, så må vi bare udskifte den. Det er ikke noget problem."* Men det var det. De andre på listen anstrengte sig også, det bedste de kunne. Men de måtte også opgive, og ugen efter ringede Magnus til ejendomsmesteren igen. Magnus var kommet endnu længere bagud med læsningen til sit studie, og han havde ikke haft den store mulighed for at tage vagter på sit job. Nu måtte det snart stoppe. Det kunne i hvert fald ikke fortsætte sådan her.

I mellemtiden havde Magnus købt ørepropper i en musikforretning, og han havde valgt de stærkeste, som de havde. Det havde været nødvendigt. Det havde hjulpet ham med at kunne falde i søvn, men det var kun lykkedes i kombination med nogle sovepiller, som han havde fået på apoteket. Det var hel klart ikke optimalt, at Magnus måtte medicinere sig selv. Han havde det også dårligt med at invitere venner og kvinder med sig hjem, imens det stod på. Han havde svært ved at koncentrere sig, og han tog andre steder hen for at læse. Det var ikke den store fornøjelse for ham at være i sit rækkehus, og han brugte en masse penge på at gå på sportscaféer. Han havde søgt på nettet efter en løsning flere steder, og ikke engang Google, havde haft et brugbart svar. Det var åbenbart aldrig sket, at nogen havde fundet en løsning før. Der var i hvert fald ikke nogen, som havde brevkasset det.

Ejendomsmesteren sagde, at han ville bestille en ny ventilator, og Magnus spurgte ham, hvor lang tid, der ville gå. Det sagde ejendomsmesteren, at han havde svært ved at svare på, men der ville sikkert ikke gå så længe. Det gjorde der heller ikke. Men det føltes sådan. En uge senere stod Magnus og ejendomsmesteren sammen under bruseren igen ude på Magnus' badeværelse og baksede med at få den gamle ventilator pillet ned. Men det ville den ikke. Den kæmpede imod af alle kræfter. Når ejendomsmesteren trak i den, så trak den sig ikke. Den havde lige lært, hvad magt betød, og nu ville den bruge den. Det var ligesom tovtrækning, og Magnus måtte hjælpe til. En halv time senere stod hele gaden derinde og gav en hånd med. Magnus var løbet fra dør til dør og havde stemt dørklokker. Desværre hjalp det ikke pokkers meget. Ventilatoren var som altid svært overlegen.

Det endte med at Magnus flyttede ud. Det var lige før, at han begyndte at tude. Men det gjorde han ikke. Han holdt tårerne og frustrationen tilbage bag sine øjne. Det, som han var mest ked af, var, at han havde tabt kampen. Han var et konkurrencemenneske; men han forsøgte at trøste sig med, at han jo ikke havde haft en chance. Boligforeningen vidste ikke, hvad de skulle gøre med rækkehuset. De ville ikke kunne leje det ud igen, så længe ventilatoren blev ved. De håbede, at ventilatoren ville give op med tiden, men det gjorde den ikke. I stedet så udviklede den sine stemmebånd, og lyden blev højere og højere. Efter et par måneder kunne hyletonen høres inde ved naboerne. Efter et halvt år kunne den høres inden for en radius af 100 meter. Det lød som om, at der konstant var luftalarm i den del af byen. Det var ikke til at holde ud, og det værste var, at det bare blev værre og værre. Det endte med, at én fra Kommunen måtte ringe efter hjemmeværnet, og så bombede de stedet. På det tidspunkt var Magnus flyttet over alle bjerge, men han kunne stadigvæk ikke få hyletonen ud af hovedet.